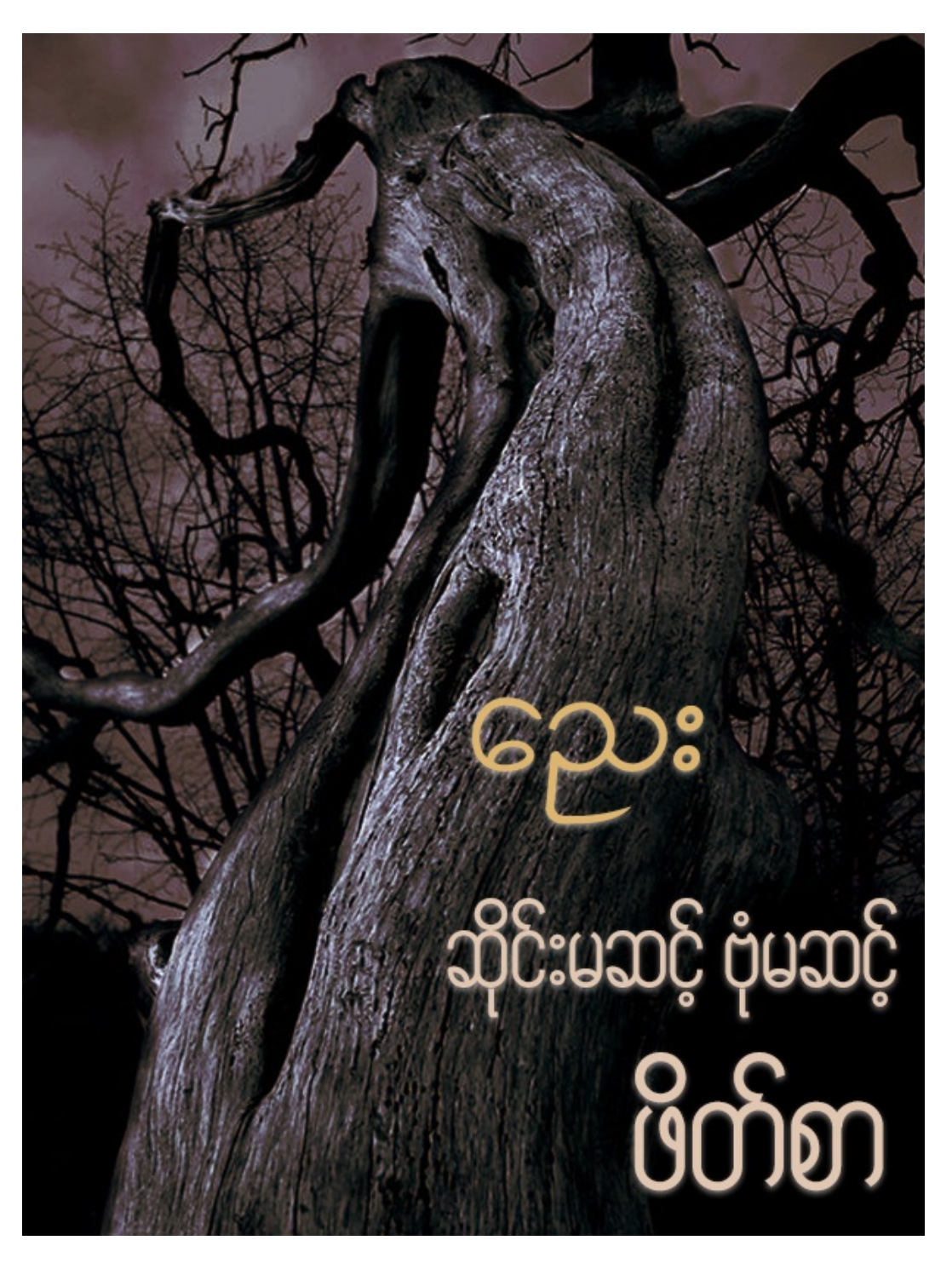

ညေး

ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့်
ဖိတ်စာ

အခန်း (၁)

တစ်ခါတုန်းက ကောင်မလေး တစ်ယောက် ဟာ သူမကို သေမင်းမြင်တွေ
သွားမှာ စိုးလို့ ကုမ္ဘာကြီးရဲ့ ထောင့်ကွယ်မျိုး စုံကနေ ပုန်းနေခဲ့ဖူးတယ်။

အလွမ်းနဲ့ ခေတ္တခဏ ရပ်နားထားရတဲ့ (သူမကိုယ်တိုင်
ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ခွင့်ရထားတဲ့) ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို အသစ်ကနေ ပြန်စဖို့အတွက် သူမ
သက်ရှိထင်ရှားရှိနေမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်။

ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ မိဘမျိုး ရိုးက ဆင်းသက်လာတဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီး ၊
မတောင့်မတ မကြောင့်မကြ နေရတဲ့ဘဝ၊ ဘွဲ့တစ်ခုရထားပြီး နှစ် ဆယ့်ငါးနှစ် ထက်
မကျော်သေးတဲ့ အသက်အရွယ် ၊ အပြစ်အနာအဆာနည်းပါလှတဲ့ ရုပ်ရည်အလှတရားနဲ့
ခန္ဓာကိုယ်အချိုး အဆ ၊ ဒါတွေ ပိုင်ဆိုင်ထားသူမို့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ သေဆုံးရမှာ မျိုး
ကြောက်တာလား...။ ဒီထက်ပိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်တစ်ခု ရှိနေလို့ပါ ။

ဒီလိုပါ...။

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် အနည်းငယ်က သူမ ချစ်သူ တစ်ယောက် ထားခဲ့ဖူးသည်။
လူရည်သန် ပညာတတ် တစ်ယောက် မို့ လေးလေးစားစား ချစ်သွားမိတယ်ဆိုပါတော့၊
ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားနဲ့ မဆန့်လှတဲ့ မာနက အဲဒီ ကောင်လေးမှာ ရှိနှင့် နေပြီ ဖြစ်ပြီး၊
မိန်းမတွေ ကျူး လွန်နေကျ အပြစ်အနာအဆာအသေးအမွှားတချို့ တလေကို တစ်ကြိမ်စ၊ နှစ်
ကြိမ်စ သူမ ကျူး လွန်အပြီးမှာ တော့ ချစ်သူက သူမကို ငြီးငွေ့သွားသည် ထင်ပါ၏ ။

တိုးတိတ်အေးစက်စွာ ပစ်ထားခဲ့သည်။

‘တစ်နေ့တော့ ငါ သူ့ကို မေ့သွားမှာ ပါ’

အဲဒီ လို သူမကိုယ်သူမ အားပေးနှစ် သိမ့်ရင်း ချစ်သူကိုမေ့ပျောက်ဖို့ သတိတွေ
ရလာလိုက်တာ တစ်နှစ် ပြီးတစ်နှစ် ပါပဲ ။

အတိတ်ဟာ ဟိုးဝေးဝေးမှာ မှု နိဝါးဝါး ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်ဆိုရင်တောင် ချစ်သူရဲ့

အငွေ့အသက်တွေ ၊ စကားသံတွေ ဟာ သူမနှလုံးသားထဲမှာ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း
ထင်ကျန်နေခဲ့ပါ ။

နောက်တော့ သူမ အခုလို စဉ်းစားလာမိတယ်။

‘ငါတောင် သူ့ကို နှစ် တွေ ဘယ်လောက်ကြာကြာ မေ့မရနိုင်သေးရင် သူရော
ငါ့ကို သတိရမနေနိုင်ဘူးလား ၊ လွမ်းမနေနိုင်ဘူးလား’

သိပ်မှန်တာပေါ့ ၊ ချစ်သူ တစ်နေ့ သူမဆီ ပြန်ရောက်လာမှာ ပါ။

ရုပ်ရှင်တွေ ထဲကလို တစ်နှစ် ခန့် ကြာသော အခါ လား...၊ ဆယ်နှစ် ခန့်
ကြာသော အခါ လား... ။ မရေရာတဲ့ အချိန်အကန် အသတ်တစ်ခုခုကို လွမ်းလွမ်းမောမော
ဖြတ်သန်းနိုင်ခဲ့ရင် ချစ်သူဟာ သူမဆီ အမှန်တကယ် ပြန်ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့
သူမအခိုင်အမာ ယုံကြည်သွားခဲ့တယ် ။

ဒါကြောင့် ချစ်သူနဲ့ ပြန်လည် ဆုံစည်းခွင့်မရသေးခင် သူမကို သေမင်း
အလျင်စလို တွေ့မြင်သွားမှာ မျိုး မလိုလားတဲ့အတွက် ကမ္ဘာကြီးရဲ့ ထောင်ကွယ်မျိုး စုံကနေ
သေမင်းကို သူမ ပုန်းနေခဲ့တယ် ။
